

ΑΙ ΑΘΗΝΑΙ—ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΞΕΝΟΥ.

Α'.

Μόλις πρὸ ὀλίγου ἦλθον εἰς Ἀθήνας καὶ ἔχω, καθὼς ὅλοι οἱ νεωστὶ φθάνοντες εἰς μίαν πόλιν, ἐντυπώσεις. Τί νὰ κάμω τὰς ἐντυπώσεις ταύτας; Ἐν πρώτοις δὲν ἤξεύρω πόθεν ν' ἀρχίσω. Γνωστὸν ὅτι πᾶσα ἀρχὴ δύσκολος. Λοιπὸν διὰ ν' ἀποφύγω τὴν δυσκολίαν ἀρχίζω χωρὶς ἀρχήν. Ἐπειδὴ ὅμως καὶ ἀρχὴ τὸ ἥμισυ τοῦ παντός. Λοιπὸν κάμνω τὴν ἀρχήν καὶ ἔχετε τὸ ἥμισυ. Ἰδοὺ τώρα καὶ τὸ ἄλλο ἥμισυ τῶν ἐντυπώσεών μου.

Ἦτο νύκτα, μεσάνυκτα, ὅτε κατεπλεύσαμεν εἰς τὸν Πειραιᾶ. Δὲν ἤξεύρω διατί τὰ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ἀτμόπλοια ἐντρέπονται νὰ φθάνωσιν ἡμέραν εἰς τὸν Πειραιᾶ. Ἦτο λοιπὸν νύξ, ἀλλὰ νύξ ὁμολογουμένως ὠραία, μολονότι ἐγὼ θὰ ἐπρωτιμοῦσα μίαν κόρην ὠραίαν καὶ νύκτα ἔστω καὶ ἄσχημον. Ἀπεβιβάσθην εἰς τὸν Πειραιᾶ, ἀλλὰ δὲν ἤξευρα τὸν δρόμον, τὸν ἤξευρεν ὅμως ὁ ἀμαξῆς ἀντὶ 5 κ' ἐξήντα. ὦ! πόσα γνωρίζει τις ἀντὶ χρημάτων! ἀβρόχοις ποσὶ ταξιδεύει διὰ θαλάσσης, σκοτεινὰ εὐρίσκει τὸν δρόμον τῶν Ἀθηνῶν καὶ λέγουν αἱ κακαὶ γλῶσσαι, εὐρίσκει πολλάκις καὶ τὸν δρόμον τῆς καρδιάς τῶν γυναικῶν. Ὁ ἀμαξηλάτης μου, καλὸς ἄνθρωπος, καλὴ καρδιὰ, καλὸς χαρακτήρ καὶ πρὸ πάντων καλὸς ἀμαξηλάτης, συνέδεσε μετ' ἐμοῦ εὐθὺς ἀρίστas σχέσεις. Ἐὰν ἤξευρεν ὁ ἄνθρωπος ὅτι δὲν θὰ ἐλάμβανε τὰς 5 κ' ἐξήντα, ὦ! τότε τὸ πρᾶγμα θὰ ἥλλασεν, ἀλλ' ἤξευρε βεβαίως ὅτι θὰ τὰς λάβῃ, καὶ ἐν τῇ πεποιθήσει ταύτῃ μοι προσέφερε λίαν ἀδελφικῶς καὶ σχεδὸν συναδελφικῶς νὰ πιοῦμε μία. Τὸν εὐχαρίστησα ἐγκαρδίως. Δὲν εἶχον ἐλθεῖ διὰ τοῦτο εἰς Ἀθήνας ὅπως κερασθῶ ἀπὸ τὸν ἀμαξῆξ μου εἰς τὴν πρώτην. Οὐχ ἤττον ἐθεώρησα τοῦτο καλὸν οἰωνόν. Ἀκόμη δὲν ἦλθον εἶπα καὶ ἤρχισαν τὰ κεράσματα. Ἐδῶ οἱ ἄνθρωποι θὰ ἦναι πολὺ φιλόξενοι. ὦ! Θεέ μου τί θὰ πάθω ἀμα ξημερώσῃ. Θὰ μὲ κεράσουν ὅλοι, θὰ μὲ μεθύσουν, θὰ γείνω σκνίπα, θὰ παρακυλισθῶ εἰς τοὺς δρόμους. Ἀλλὰ στάσου. Ἄρα γε μεθοῦν ἐδῶ οἱ ἄνθρωποι; Βεβαίως, εἶπα. ἀφοῦ κερνοῦν, ἄρα πίνουν, καὶ ἀφοῦ πίνουν, ἄρα καὶ μεθοῦν. Καὶ ἀφοῦ μεθύσω τί θὰ γείνω; θὰ πέσω, θὰ ξαπλωθῶ σ' τοὺς δρόμους. Θὰ μὲ συλλάβουν οἱ χωροφύλακες. ὦ Θεέ μου! καὶ τί χωροφύλακες! Τρώγουν ἄνθρώπους. Τὸ λέγει τὸ *Μὴ Χάρεσαι*. Τὸ ἀνέγνωσα τόσαις φοαῖς ἐν Κωνσταντινουπόλει. Καὶ ἤρχισα νὰ τρέμω. Ἀλλὰ... ὦ! ἀνέπνευσα! ἐσώθην. ἐσκέφθην ὅτι καὶ οἱ χωροφύλακες, ὅσον τρομεροὶ καὶ ἂν ἦναι διὰ τοὺς ἄλλους, ἀλλ' ἐγὼ εἶμαι ξένος, καὶ δι' ἐμὲ θὰ φανοῦν φιλόξενοι. Θὰ μὲ ὀδηγήσουν εἰς τὴν ἀστυνομίαν. Καὶ ὁ ἀστυνόμος; Βεβαίως καὶ αὐτὸς θὰ ἦναι φιλόξενος καὶ θὰ μὲ φιλοξενήσῃ. Φιλοξενία εἰς τὴν ἀστυνομίαν. Ἀλλὰ δὲν βλάπτει, ἀρκεῖ μόνον νὰ φιλοξενηταί τις.

Οὕτω ἡσύχασα τὴν συνειδήσιν μου. Ἐρριψα ἐν βλέμμα ἔξω τῆς ἀμαξῆς. Τί ὀρίζω! ἐλησμόνησα ὅτι ἦτο νύχτα. Οἱ ἀστέρες ἔλαμπον εἰς τὸν οὐρανόν. Τὸ φῶς δὲν

ἦτο φῶς, ἀλλὰ καὶ τὸ σκότος δὲν ἦτο σκότος. Ἦτο ἀληθὲς σκιδόφως. Παραμπρὸς ἐνετεινόντο γοργαὶ εἰς τὸν οὐρανὸν αἱ συγκεχυμέναι σικαὶ τῶν λόφων καὶ ξηρολόφων τῆς Ἀττικῆς. Εἶναι ἀληθῶς αὕτῃ ἡ Ἀττικὴ; Αὕτῃ εἶναι. Ἀλλὰ κοιμάται, σιωπᾷ, ἡσυχάζει, ἡρεμεῖ. Τὴν κίνησιν αὐτῆς θὰ ἴδω τὴν πρωΐαν. Ἀλλως τε τὸ πρᾶγμα δὲν ἦτο καὶ τόσῳ κατεπεῖγον. Ἦμην τόσον βεβαρυμένος ἀπὸ κινήσεις καὶ συγκινήσεις τοῦ ἀτμοπλοίου. Πρὸς τὸ παρὸν ἡὐχαριστοῦμην ἐκ τῆς ἡρεμίας. Ὀλίγος ἄνεμος καὶ αὖρα νυκτερινή, ὁμαλὴ, γλυκεῖα, χλιαρὰ ἐθώπευε τὴν περσιάν μου. Καλὸν σημεῖον· καὶ ὁ ἄνεμος ἐδῶ εἶναι γλυκύς· καὶ ὁ ἄνεμος θωπεύει. Ἀλλ' ἐλησμόνησα ὅτι ὁ Βορρᾶς ἦτο συγγενὴς τῶν Ἀθηναίων καὶ αὐτὸς φαίνεται κάμνει τὰς τιμὰς τῶν ὑποδοχῶν ἐκ μέρους τῶν κουμπάρων του πρὸς τοὺς ἀφικνουμένους ξένους. Τὴν ἐπιούσαν ἔμαθον ὅτι ὑπῆρχε καὶ πύργος τοῦ Αἰόλου καὶ ὅτι ἡ κυριωτέρα ὁδὸς τῶν Ἀθηνῶν ἦτο ἡ τοῦ Αἰόλου, εἰς τὴν ὁποίαν ἀερίζονται οἱ Ἀθηναῖοι καὶ ἐμπνέονται καὶ διαπνέονται, ἀλλ' αὐτὸ ἦτο τὴν ἐπιούσαν. Τὴν ἐπιούσαν εἶδα καὶ ἐθαύμασα πολλὰ πράγματα, τὸ δὲ περιεργότερον μ' ἐφαίνετο ὅτι ἐβλεπα τὸν ἑαυτόν μου οὐχὶ καθ' ὕπνον, οὐχὶ ἐν ὀπτασίᾳ, ἀλλ' ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν καὶ τὰ νάπαλιν εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἀλλὰ καὶ πάλιν ἐπαναλαμβάνω αὐτὸ ἦτο τὴν ἐπιούσαν.

Ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ πόσα πράγματα συνέβησαν, δηλαδὴ δὲν συνέβησαν, ἀλλὰ διήλθον διὰ τοῦ νοός μου—ἔμαθα ὅμως ὅτι ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας πρέπει νὰ λέγῃ τις ὁ νοὺς τοῦ νοῦ μου, ἄλλως κινδυνεύει νὰ ἐκληφθῇ ὡς ἡμιάγριος λέγων τοῦ νοός μου—λοιπὸν τοῦ νοῦ μου καὶ ὄχι τοῦ νοός μου. Ἐὰν τὰ ἡμίσῃ ἔλεγα, θὰ ἐκινδύνευα νὰ θεωρηθῶ μισέλλην, ἐγὼ ὅστις δὲν εἶμαι οὔτε κἂν φιλέλλη, ἀλλ' ἀπλῶς Ἕλληνα καὶ μάλιστα ἐκ τῶν ὁμογενῶν, καθὼς διεβεβαίωσε καὶ μία ἐφημερίς, κάλλιστα βεβαίως διατεθειμένη πρὸς ἐμὲ, ἀναγγείλασα τὴν ἀφίξίν μου διὰ νὰ εἰδοποιήσῃ φαίνεται τοὺς ἄνδρας Ἀθηναίους ὅτι κἄποιος εἶναι μετὰ τῶν τῶν ὁποῖον χρεωστοῦν νὰ τὸν φιλοξενήσουν, φιλοφροσύνη Νούμερο 2, ὕστερον ἀπὸ τὸ πρῶτον Νούμερο τοῦ ἀμαξῆ μου.

Ἀλλὰ ἀφίνω ταύτην τὴν παρέκβασιν διὰ τῆς ὁποίας ἐνδέχεται νὰ θεωρηθῶ ὅτι καὶ ἐγὼ αὐτὸς ἀφ' ἑαυτοῦ μου συνιστῶμαι εἰς τὸ δημόσιον καὶ ἐπανέρχομαι ταχέως βήμασι εἰς τὰς ἐντυπώσεις μου καὶ εἰς ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα συνέβησαν ἀλλὰ δὲν συνέβησαν. Εἶπον λοιπὸν καὶ ἐπαναλέγω ἐγὼ, ὅτι ἐὰν τὰ ἡμίσῃ ἔλεγα, θὰ ἐκινδύνευα νὰ θεωρηθῶ μισέλλη. Ἀφίνω λοιπὸν τὰ ἡμίσῃ, καὶ πάλιν ἀφίνω τὸ ἐν τέταρτον καὶ λέγω μόνον τὸ τέταρτον. Με τοῦτο μόνον, μέγα κακὸν δὲν γίνεται· καὶ ἐγὼ ἀπαλλάσσομαι τῆς κατηγορίας καὶ σεῖς τοῦ κόπου τοῦ νὰ μὲ κατηγορήσετε.

Ἡ ἀμαξία ἐκάλπαζεν μετὰ τὸν Πειραιᾶ καὶ Ἀθηνῶν τοῦτο πράττουσιν αἱ ἀμαξῖαι συνήθως ὅταν οἱ ἵπποι εἶναι καλῶς θρεμμένοι καὶ ποτισμένοι ἀφ' ἐσπέρας, καὶ ἐγὼ ἐνετρύφω εἰς τὴν θέσιν τοῦ κενοῦ διαστήματος, δηλαδὴ ἐνετρύφω εἰς τὸ τίποτε ὡς κεχρηναῖος προστεθεὶς εἰς τὸ δημόσιον, ὥστε μὴ ἤρουν τόσοι ἄλλοι. Ὁ οὐρανὸς τῆς Ἀττικῆς μοὶ ἐφαίνετο ἀργυροῦς ἢ ἀργυροῦχος, ὅπως συνήθως περιγράφεται, ἀλλὰ καὶ τοσοῦτον χαμηλός, τοσοῦτον πλησιάζων εἰς τὴν γῆν, οὐχὶ ἐπὶ κακῷ σκοπῷ βεβαίως, ὥστε μοῦ ἐπῆλθον δύο τρεῖς ἰδέαι ταυτοχρό-

ως μία χειροτέρα τῆς ἄλλης. Ἰδέα πρώτη: Ὁ οὐρανὸς τῆς Ἀττικῆς εἶναι ἀργυροῦχος, διατὶ δὲν τὸν ἐκμεταλλεύονται;

Ἰδέα δευτέρα. Αὕτῃ δὲ εἶναι καὶ ἡ χειροτέρα καὶ θλιβερωτέρα. Ὁ ἀργυρὸς ὑπάρχει εἰς τὸν οὐρανόν. Καλῶς. Εἰς τὴν γῆν λοιπὸν τί ἄρα γε ὑπάρχει. Ὁ χρυσοῦς ἢ τὸ τίποτε. Καὶ ἂν ὑπάρχη, θὰ ὑπάρχη βεβαίως ἐν τοῖς θυλακίοις. Ἐσκάλισα λοιπὸν τὰ ἰδικά μου καὶ εὗρον τὸ τίποτε. Ἐσκέφθην τότε ὅτι ὁ χρυσοῦς, ὅστις κἄπου θὰ ὑπάρχη, θὰ ὑπάρχη βεβαίως εἰς τὰ θυλάκια τῶν ἄλλων· ἀλλὰ δὲν μοι ἐπιτρέπεται νὰ ἐξετάζω εἰς τὰ θυλάκια τῶν ἄλλων καὶ ἔμεινα τοιοιτοτρόπως, μὲ μεγάλῃ μου λύπῃ, ἀνευ συμπεράσματος.

Ἰδέα τρίτη: Ὁ οὐρανὸς εἶπον μοι ἐφάνη χαμηλὸς, ἀλλὰ τόσον χαμηλὸς, ὥστε μὲ μίαν κλίμακα ἠμποροῦσε ν' ἀναβῇ κανεὶς καὶ νὰ καταβῇ ἂν ᾔθελεν. Ἄν εἶχομεν λοιπὸν τὴν κλίμακα τοῦ Ἰακώβ· ἀλλ' αὕτῃ δυστυχῶς δὲν ἀνευρέθη ὑπὸ τῶν ἀρχαιολόγων, μολοντί εἶναι ἀποδεδειγμένον ὅτι ὁ ἄνθρωπος τὴν εἶδεν εἰς τὸν ὕπνον του καὶ τόσοι ἄγγελοι ἀνέβησαν καὶ κατέβησαν καὶ μερικοὶ μάλιστα κατέβησαν καὶ ἔμειναν, μολοντί ἔχασαν τὰ πτερὰ τῶν καὶ ἐξεφύτρωσαν εἰς ἄλλο μέρος τοῦ σώματος ὑπὸ ἄλλην μορφήν, καὶ πρὸς ἄλλην χρῆσιν. Τώρα ἐξηγῶ καὶ πῶς οἱ γίγαντες ἔβησαν τὴν Ὀσσαν ἐπὶ τοῦ Πηλίου καὶ ᾔθελαν νὰ ἀναβῶσιν εἰς τὸν οὐρανόν. Ἦτο τόσον χαμηλὰ ὁ οὐρανὸς ἐδῶ. Ἄλλ' οἱ εὐλογημένοι—μολοντί δὲν εἶχον παπᾶδες τότε νὰ τοὺς εὐλογήσουν, ἀντὶ νὰ κᾄθηνται νὰ κάμνουν κλίμακας διὰ νὰ ἀναβῶσιν εἰς τὸν οὐρανόν, δὲν ἀράδιαζαν μερικά βουνὰ εἰς τὰ μεθόρια μὲ μίαν ἐπιγραφὴν σημειοῦνους τὰ σύνορα γὰρ νὰ μὴν ἔχωμεν μεθοριακὰ ζητήματα; Καὶ ἂν αὐτοὶ δὲν ᾔξευραν γράμματα διὰ νὰ γράψουν τὴν ἐπιγραφὴν, ἠμποροῦσαν νὰ βάλουν κανένα δάσκαλον νὰ γράψῃ: «Τὰδ' ἐστὶ ρωμῆϊκοι κ' εἰλάτε νὰ τὸ στρώσωμε» καὶ εἰς τὸ ἀντίγραφον μέρος «Τὰδ' ἐστὶ Τουρκικὰ κ' ἄς μὴ μᾶς σκοτίζετε», καὶ ἔτσι θὰ ἐγλυτώνωμε μὴ γὰρ πάντα ἀπὸ τὰ μεθοριακὰ ζητήματα καὶ θὰ ἐνασχολούμεθα ἡσυχoi ὡς τίμιοι ἄνθρωποι εἰς τὴν ἀπόλαυσιν τῶν παραστάσεων Δὲ Κάστρου, τὸ ρετσίνατο καὶ τὸ χάρτε-μυίγες.

Ἄλλὰ φαντασθῆτε πόσον χαμηλὰ κατέβηκα. Ἀπὸ τὸν οὐρανὸν εἰς τὴν γῆν καὶ ἀπὸ τοὺς γίγαντας εἰς τὴν μυίγαν. Θεέ μου! ἀπὸ τὰ ὑψηλότερα εἰς τὰ χαμηλότερα καὶ ἀπὸ τὰ μεγαλείτερα εἰς τὰ μικρότατα. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι καὶ τὴν μυίγαν ὁ θεὸς τὴν ἐπλάσε—τώρα δὲν εἶναι ἀκριβῶς ὠρισμένη ἡ ἡμέρα καὶ ἡ ὥρα ποῦ τὴν ἐπλάσεν, ἀλλ' ἐγὼ βεβαίως δὲν εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ ἐνασχολοῦμαι μὲ ταῖς μυίταις. Ἐδῶ κἂν καὶ κἂν πλάσματα θεοῦ δὲν λαμβάνει τις ὑπ' ὄψιν, ὅχι τὴν μυίαν, μολοντί ἠμποροῦσε κανεὶς νὰ σημειώῃ ἐκ τῶν ἐφημερίδων τὰς ἀφίξεις καὶ ἀναχωρήσεις τῶν. Ἀλλὰ μυίαν εἶπα· ἐνθυμεῖσθε σεῖς τοῦτο; Ὑπῆρχε καὶ τις βασιλεὺς ὅστις ἐνησχολεῖτο νὰ συλλαμβάνῃ μυίαις· ὁ Δομιτιανὸς νομίζω. Νὰ λοιπὸν ἕνας βασιλεὺς ρωμαῖος—ποῦ θὰ πῇ ρωμῆϊος,—ὅστις εὗρεν ἐνασχόλησιν. Πῶς μὴ μυίγες καὶ ἄφινε τοὺς ἄλλους ἄς βουρλίζωνται.

Ἀδελφότης.

ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑΙ.

Εὐφρεστάτην γελοιογραφίαν ἔχει τὸ Κλαδδεδραδάτς τοῦ Βερολίνου:

Εἰς ταχυδακτυλογράφους παριστάνει τὴν Ἀγγλίαν. Διάφοροι περὶ αὐτὸν θεαταὶ, ὁ Βίσμαρκ, ὁ Χαμίτ, ὁ Δεκλέρ, ὁ Καλνέκυ, ὁ Μαντσίνης.

Ὁ ταχυδακτυλογράφος—ὁ Δζὼν Μποῦλ—μὲ τὸ φράκτο του κρατεῖ εἰς τὸ χέρι μίαν πυραμίδα, ἐπὶ τῆς βάσεως τῆς ὁποίας ἀναγινώσκει τις τὴν λέξιν: Αἴγυπτος.

Οἱ θεαταὶ παρατηροῦν ἀσκαρδαμυκεῖ τὰς χεῖρας του.

Δζὼν Μποῦλ. Παρατηρήσατε, κύριοι! προσκαλῶ οἰονδήποτε νὰ κυττάξῃ ἂν ἔχω τίποτε ἄλλο στὴν τσέπη μου, παρὰ Ἰνδία, Γιβραλτάρ, Μάλτα καὶ μὴ βούκα Ζουλού. Βλέπετε αὐτὴν τὴν πυραμίδα. Ὅσω νὰ πῶ «ἐν, δύο, τρία», ἡ πυραμὶς θὰ χαθῇ ἀπὸ τὸ χέρι μου καὶ θὰ βρεθῇ αἴφνης μὲς στὴν τσέπη μου. . . . Ἀλλ' ἂν ἐξακολουθῇτε νὰ μὲ βλέπετε τόσον ἀδιάκριτα, δὲν θὰ μπόρῶ νὰ κάμω τίποτε.

Εἰς τὸ αὐτὸ φύλλον, ἐν δένδρον τῶν Χρυστογέννων εἰς σχῆμα πυραμίδος.

Ἐπὶ τοῦ δένδρου διάφορα δῶρα κρεμασμένα καθὼς συνειθίζουσιν οἱ δυτικοὶ νὰ τὸ στολίζουν τὴν παραμονὴν τῶν Χριστουγέννων.

Τὰ κοσμήματα αὐτὰ, ὠραῖα χρυσὰ σφαῖραι, φέρουσιν ὀνόματα: Βόσπορος, Κρήτη, Τῦνις, Βοσνία, Μαρόκο, καὶ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ πυραμιδοειδοῦ, δένδρου ἐπάνω ἐπάνω, Αἴγυπτος, τὴν ὁποίαν προσπαθεῖ νὰ ἐκκρεμάσῃ ὁ Δζὼν Μποῦλ (ἡ Ἀγγλία).

Εἰς τὰς ἄλλας σφαῖρας ἔχουσιν ἀπλωμένα τὰ χέρια τῶν ὁ φουστανελλὰς Ἑλλήν, ὁ Γάλλος μὲ τὸ μουν, μὴ πλάτυπρόσωπος Ροῦσα καὶ μὴ κομψὴ Ναπολιτᾶνα.

Κάτω τῆς εἰκόνος σημειοῦται τὸ ἐπιμύθιον:

—Τὶ ὠραῖα μοιρασιὰ θὰ γίνῃ, ἂν θελήσῃ νὰ κάμῃ καλὴν ἀρχὴν ἡ Ἀγγλία.

ΒΙΒΛΙΑ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΝ ΦΥΛΑΚΗ.

Ἡρξάντο ἀποστέλλοντες εἰς τὸ Γραφεῖον ἡμῶν βιβλία πρὸς σύστασιν μικρῶν βιβλιοθηκῶν ἐν ταῖς κυριωτέραις φυλακαῖς τοῦ Κράτους. Πρώτην καλὴν ἀρχὴν ἔκαμεν ὁ καλὸς μας γείτων, ὁ διευθυντὴς τῆς Νέας Ἐφημερίδος κ. Ἰωάννης Καμπούρογλου. Ἐμάθομεν ὅτι προπαρασκευάζονται καλαὶ ἀποστολαὶ ὑφ' ὧν τῶν δημοσιογραφικῶν γραφείων, πρωταγωνιστούντων πάντοτε ἐν τοιοῦτοις κοινωνικαῖς σκοποῖς, ὑπὸ τῶν Καταστημάτων τῶν κυρίων Ἐκδοτῶν, ὑπὸ τῶν Ἐφόρων τῶν Δημοσίων Βιβλιοθηκῶν, καὶ πρὸ πάντων, πρὸ πάντων ὑπὸ τῶν φιλοκάλων Δεσποινῶν Ἀθηνῶν, διαθετούσων τόσην δυνάμειν δωρητικῇ.

Ἀρχόμεθα τῆς δημοσιεύσεως τῶν ἀποστολέων.

Α' ΔΕΛΤΙΟΝ.

Ὁ κ. Ἰωάννης Καμπούρογλου Τόμος (Ἀποστολὴ Α').	19
Ὁ κ. Ζηδεῖς.	6
Ὁ κ. Πίπτος Τσαντᾶς.	6
Τὸ Γραφεῖον τοῦ «Μὴ Χάνεσαι».	80